

Tscherning: Lovforslaget er i Virkelig-
heden overflødig, efter som et Forbehold af den
Natur som det her omtalte, taget i Finants-
loven ved en af dennes Paragrafer, kan ud-
strækkes for bestandig; men dette skal dog ikke
fremkalde Modstand fra min Side mod Lov-
forslagets § 2. — § 1 derimod anseer jeg
endog for skadelig, efter som de 4500 Rd. allerede
ere gaaede over i Finantsloven, og jeg vil der-
for raade til, at man ved 2den Behandling
stemmer imod den. Jeg betragter det hele Lov-
forslag som en Skyldbestjærelse for en eiendom-
melig Betragtning hos de Herrer, der have
stillet det, og derfor vil jeg her heller ikke ind-
lade mig paa nogen videre Forhandling derom,
men jeg troer, at § 1 staaer der til ingen Nytte,
og kun for at hævde et efter min Mening vrangt
Princip.

Winther: Da dette Lovforslag, efter
hvad den ærede sidste Taleer nu htrede, ikke
egentlig kan stabe Noget med Hensyn til Spørgs-
maalet om Forholdet mellem Finantsloven og
andre Love, der indeholde finantsielle Bestem-
melser, skal jeg ikke her omtale denne Side af
Sagen. — I § 2 har man indsat den Bestem-
melse, at Loven af 28de August 1862 skal op-
hæves, og da jeg i sin Tid var med at stille
det Forslag til denne Lov, at Professorer og
andre Bestillingsmænd ved Akademiet, som der-
fra havde den største Deel af deres Lønning,
skulde have et personligt Lønningstillæg, ikke i
den Betydning, hvori man ellers tager denne
Benevnelse ligeoverfor Pensionsloven, men en
Forsøgelse i deres Gager, kunde jeg vel have
havt Noget imod, at denne Lov hævdes, hvis
der ikke var den Omstændighed, at de Perso-
ner, til hvis Fordeel den var givet, selv have
renunceret paa at nyde denne Fordeel længere,
for at fremme en bedre Indretning af Akade-
miets Underviisning. Jeg maa ved denne Lei-
lighed udtale min Anerkjendelse af dette Skridt
fra Vedkommendes Side, der viser, at de have
en særdeles Interesse for den Anstalt, hvorved
de ere ansatte, og de staae i saa Henseende
som et følgeværdigt Exempel ligeoverfor andre
Embedsmænd, der maatte komme i lignende
Kollisionstilfælde. Efterat altsaa denne Re-
nunciation har fundet Sted fra deres Side,

skal jeg heller ikke have Noget imod, at dette
Lovforslag gaaer videre.

Høgsbro: Jeg kan ikke betragte det
lille Lovforslag, som var det af en saa ringe
Betydning, som den ærede Forslagsstiller vilde
gjøre det til. Der ligger ikke blot deri det
Principspørgsmaal, som allerede er berørt af
den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts
2den Valgkreds (Tscherning), men et andet,
meget vigtigt Spørgsmaal knytter sig dertil,
nemlig det, om vi, ved at ophæve den Lov,
som vi vedtog for to Aar siden, nemlig Loven
af 29de August 1862, skulle samthkke i den nu
paatænkte Ordning af Akademiets Forhold.
Den sidste ærede Taleer, der var blandt dem,
som stillede Forslaget, har erklæret, at han for
sin Part nu kan frasæbe det; det er derimod
ikke Tilfældet med mig, som ogsaa var en af
disse Forslagsstillere, og jeg haaber heller ikke,
at det vil være det fra Folkethingets Side.
Loven af 29de August 1862 fik sit bestemte
Indhold netop ved de Ord, som man nu vil
have bort, og fik det med fuldt Forsæt her ved
3die Behandling, idet det ved 2den Behand-
ling vedtagne Lovforslag, der omtrent havde
den samme Ordlyd som den her foreliggende
§ 1, blev forkastet, og et andet Forslag med
Tilføining netop af disse Ord, som der flere
Gange er hentydet til, vedtoges. Det var saa
langt fra tilfældigt, at det allerede ved 2den
Behandling var anmeldt, at man ønskede en
saadan Tilføining, for derved at hindre Regje-
ringen i at træffe den paatænkte nye Ordning
af Akademiet, og der er altsaa, saavidt jeg kan
see, fuldstændig Grund til at antage, at Folke-
thinget ikke dengang vilde have, at Regjeringen
maatte foretage den Ordning ved Akademiet,
som den senere har søgt. Det sees ogsaa deraf,
at Ministeren først havde forelagt et Lovfor-
slag, der indeholdt Grundtrækkene af en bestemt
Ordning sammen med Lønningsloven; men at
dette blev forkastet, blandt andet af den Grund,
at man ikke kunde gaae ind paa at ordne Akade-
miets Forhold saaledes i Forbigaaende under
en Lønningslov, hvorved andre Hensyn vilde
gjøre sig gjældende, andre Mænd rimeligviis
komme til at overveie Sagen, og hvorved man
i all Fald ikke kunde skjænke den hele Ordning